

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1323/2018
31.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Обренчевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Војновић, адвокат из ..., ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 880/17 од 19.01.2018. године, у седници већа одржаној 31.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 880/17 од 19.01.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 266/15 од 21.10.2016. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи став 3. изреке решења ББ број ... од 14.04.2015. године којим је отказан уговор о раду број ... од 27.06.2006. године са пратећим анексима тужиоцу, што је тужени дужан да призна и трпи (директан тужбени захтев) или да се поништи наведено решење туженог којим му је отказан уговор о раду са пратећим анексима, што је тужени дужан да призна и трпи (евентуални тужбени захтев). Одбијен је и тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име преосталог износа накнаде на основу отпремнине због престанка радног односа исплати износ од 1.687.096,07 динара са законском затезном каматом почев од 15.04.2015. године до коначне исплате, као и захтев да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове спора. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 140.367,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 880/17 од 19.01.2018. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио

првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијену пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време, распоређен на радно место референт у Служби ... . Оспореним решењем туженог тужиоцу је отказан уговор о раду, као и осталим радницима запосленим у Служби ..., дана 15.04.2015. године, због престанка потребе за његовим радом услед организационих промена код туженог. Пре доношења оспореног решења, тужени је донео Одлуку о покретању поступка решавања вишка запослених од 26.01.2015. године и Предлог програма решавања вишка запослених услед организационих промена који је достављен на мишљење репрезентативном синдикату и Националној служби за запошљавање, а након прибављених мишљења, Управни одбор туженог је на основу чл. 153. до 160. Закона о раду, чл. 75. Колективног уговора од 17.12.2014. године и донете одлуке од 26.01.2015.године, донео Програм решавања вишка запослених дана 23.03.2015. године којим је предвиђено да је укупан број запослених на неодређено време, чији се послови укидају и који су обухваћени програмом 247 и којим су, између осталог, укинута и послови у оквиру ... Службе ..., где је тужилац радио. Дана 02.04.2015. године директор Дирекције за организациону ефективност туженог је донео 551. измену и допуну Правилника о организацији и систематизацији послова, којим је укинута Служба ..., као и сва радна места у њој, укључујући и радно место на којем је тужилац био распоређен. Тужиоцу је пре отказа уговора о раду исплаћена отпремнина у износу од 400 евра нето за сваку навршену годину рада у радном односу код туженог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су као неоснован одбили тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у целисти као правилне прихвата и овај суд.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...75/14), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла и дође до смањења обима посла.

Из чињеничног утврђења произлази да је побијено решење донето у складу са цитираном одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, услед

оправданих разлога на страни послодавца, с обзиром да су према наведеним изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији радних места укинута послови у оквиру ... и Службе за ... у којој је тужилац био запослен, односно сва радна места у оквиру те службе. Тужени је, супротно наводима ревизије, у потпуности спровео поступак ради утврђивања вишка запослених, након што је генерални директор туженог донео Одлуку о покретању поступка решавања вишка запослених услед организационих промена и Предлог програма решавања вишка запослених, који су достављени репрезентативном синдикату и Националној служби за запошљавање на мишљење, а потом и измену и допуну Правилника о организацији и систематизацији радних места (551.) којим је утврђено укидање Службе ..., при чему није постојала обавеза туженог да утврђује критеријуме за утврђивање вишка запослених, јер се у конкретном случају не ради о смањењу броја извршилаца на одређеним пословима, већ о укидању једног организационог дела у који је тужилац био распоређен.

Тужиоцу је у складу са важећим Програмом решавања вишка запослених од 23.03.2015. године и Колективним уговором од 17.12.2014. године исплаћена отпремнина, па је правилан закључак нижестепених судова да у конкретном случају није било услова за примену одредаба чл. 19. и 20. Социјалног програма туженог, који је био у примени од 17.06.2008. године до 31.12.2012. године. Наиме, у поступку приватизације и закључења уговора о куповини и продаји акција ВВ 17.06.2008. године, закључен је Социјални програм за ББ на основу члана 41. став 1. Закона о приватизацији – да уговор о купопродаји субјекта приватизације садржи одредбу „начину решавања питања запослених“. Према члану 20. Социјалног програма, након престанка његовог важења евентуални вишак запослених решаваће се у складу са одредбама закона, колективног уговора и донетог посебног програма решавања вишка запослених, с тим да овако утврђена отпремнина не може бити нижа од 90% отпремнине утврђене чланом 19. Социјалног програма, који предвиђа једнократну отпремнину у висини од 750 евра за пуну годину рада проведenu у радном односу увећану за једнократну отпремнину у висини четири просечне зараде код туженог за месец који претходи месецу исплате отпремнине, односно отпремнина не може бити мања од 675 евра по години радног стажа. Социјални програм је престао да важи 31.12.2012. године, пре престанка радног односа тужиоца код туженог, па се његове одредбе не могу примењивати на запослене који су проглашени вишком након престанка важења наведеног Социјалног програма, па ни чланова 19. и 20. Следом реченог, тужилац се неосновано позива на заузети став у одлукама Врховног касационог суда, с обзиром да се не ради о истој чињеничној ситуацији као у овом спору, по тужби тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду донетог након престанка важења Социјалног програма туженог.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побиијене одлуке, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка је донета применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП с обзиром да тужилац, чија је ревизија одбијена као неоснована, нема право на накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић